

ganfke almindelig kjendt. Jeg har ogsaa hørt en dansk Mand, der har været Rigsdagsmand, fortælle, at, naar han kom til Sverrig, brugte han, som kjendte Forholdene, at kjøbe en Flaske Brændevin, som han havde med i sin Lomme; han leverede da Mamsellen paa Stationen den, og naar han paa Frem- eller Tilbageveien kom til Stationen, forlangte han en Snaps af sin egen Flaske, og saa kunde han faae den, om der end ikke altid blev set nøie paa, om det var hans egen Flaske. Se saadanne Ting ere ikke flikede til at opnaa den gode Hensigt, man har ved at ville forbyre denne Nydelse, paa ingen Maade! Jeg kan isølge disse Betragtninger, som jeg ikke skal udstrække videre, og i Betragtning af, at den høitærede Justitsminister selv har sagt, at han, dersom det er vor Mening, at dette Lovforslag ikke, i alt Fald i det Besentlige, bør gaa igjennem, ikke ønsker, at der bliver anvendt flere Tid paa det end der allerede er anvendt, ikke Andet end udtale, at jeg derefter vil stemme mod dette Lovforslags videre Fremme. Det vil saa vise sig, hvorvidt Thingets Flertal er med eller imod.

Berg: Ligeoverfor det ærede Medlem for Færøerne (Barentzen) vil jeg gjerne forvare mig imod, at jeg skulde se foragteligt ned paa hans Bølgere; jeg tror, det er en fuldstændig Misforstaaelse af mine Udtalelser om Færøerne; thi mig forekommer det, at jeg netop holdt hans Bølgere høit i Ære i mine Udtalelser, og mente, at de stode paa et saadant Standpunkt, at de ikke behøvede, at vi paa den Maade stode op som deres Formyndere. Naar det ærede Medlem forsikrede os, at somme Folk kunde bringes til Bittelstaven ved Drif, saa vil jeg give ham Ret deri; det finder Steb allevegne, ogsaa her i Danmark, men det ærede Medlem veed ogsaa, at der er Folk, der bringes til Bittelstaven paa Grund af formegen Champagne o. desl., men derfor forbyder man ikke ved Lov at holde flotte Middage; det overlader man til de enkelte Borgere selv at bestemme, hvad der kan bringe dem til Bittelstaven og hvad ikke. Jeg skal iøvrigt ikke komme nærmere ind herpaa; det var blot et Par Bemærkninger, jeg vilde gjøre til det ærede Medlem. — Det forekommer mig, at den høitærede Minister for en Del af sine Betragtninger tog sit Udgangspunkt i Udtalelser, som jeg har fremfat. Jeg tror ikke, at det er rigtigt, naar den høitærede Justitsminister siger, at naar man tror, at man ikke kan standse Ondet ved den Slags Foranstaltninger, som her er Tale om, maa man ogsaa konsekvent slette alle Forordningers forebyggende Forholdsregler — jeg mener Forordningerne med Hensyn til denne Næringsdrift. Jeg har udtrykkelig ved at henvise til at man kunde overføre Loven af 2den Juli 1870 paa Færøerne og ved at unblade at tale om at slette Loven af 1860 erkjendt, at der fra en vis

Side er noget Begrundet i, at man sætter visse Afgiftsbestemmelser nemlig med Hensyn til Udøvelsen af denne Næringsdrift ligesom med Hensyn til enhver anden Næringsdrift; men deri ligger jo ingenlunde en Erkjendelse af, at vor Lovgivning er bygget paa den Grundbetragtning at man skulde tro, at man ved saadanne Foranstaltninger fremmede Sædeligheden. Jeg har altsaa kun fremfat dette for at forvare mig imod, at der skulde være nogen Inkonsekvens i dette, paa den ene Side at ville gaa ind paa visse Bestemmelser med Hensyn til Betingelserne for Næringsdrifts Erhvervelse i denne Retning og paa den anden Side at modsætte sig et saadant Lovforslag som dette. Jeg har iøvrigt navnlig bedt om Ordet for at spørge de ærede Jurister — den ærede Justitsminister først og fremmest —, som muligt have ifinde at ville stemme for dette Lovforslag, om nogle nærmere Oplysninger om et enkelt Spørgsmaal, som ikke staar mig ganfke klart. Det hedder i Forslagets § 5: „Gjør Noget sig skyldig i ulovlig Handel med eller Udskjænkning af Brændevin, straffes han, for saa vidt han har Bevilling til Brændevinshandel eller Udskjænkning, 1ste Gang med Bøder fra 50 til 200 Kroner og 2den Gang med Bøder fra 100 til 500 Kroner. Begaar han Forføelsen 3die Gang, har han forbrudt sin Bevilling, hvorhos den Brændevin, som forefindes hos ham, konfiskeres. Har den Paagjældende derimod ikke Bevilling til Handel med eller Udskjænkning af Brændevin, straffes han første Gang med Bøder fra 20 til 500 Kroner og i Gjentagelsestilfælde med Bøder fra 50 til 1000 Kroner, hvorhos den Brændevin, som hver Gang forefindes hos ham, bliver at konfiskere.“ Forbrudelsen er altsaa ulovlig at udskjænke Brændevin; Straffens Minimum er sat til 50 Kroner og Maximum til 1000 Kroner. Nu siger Straffeloven af 10de Februar 1866 i sin § 141: „Misbruger en Embedsmand i andre Tilfælde end de ovenfor nævnte sin Embedsstilling til egen Fordel eller til at foretage Noget, hvorved Privates eller det Offentliges Rettigheder krænkes, straffes han, forsaavidt Gjæringen ikke efter sin øvrige Bestaffenhed medfører større Straf, med Bøder“, og ligeledes i sin § 142: „den Embedsmand, som negter eller forsætlig undlader at opfylde, hvad der er ham lovlig befalet, straffes med Bøder.“ Det er altsaa Forføelser, der kunne affones med Bøder og som formentlig ofte kunne blive at straffe under det, som her er Maximum, 1000 Kroner. Jeg skal ikke opholde Thinget ved altfor mange Exempler, men dog f. Ex. nævne § 198, hvor der staar: „Den, som ved Uagtsomhed bliver Aarsag til en Andens Død, straffes, forsaavidt Handlingen ikke efter sin øvrige Bestaffenhed medfører større Straf, med Fængsel, dog ikke under 14 Dages simpelt Fængsel, eller med Bøder ikke under 20 Rigsdaler.“ Man kan altsaa isølge Straffeloven ved